

dant Bogholderi, at deraf klart fremgaar baade Forretningens Gang, Kreditorer og Debitorer med Størrelsen af de paagældendes Tilgodehavender, Driftsomkostninger, Privatforbrug af Penge og af Varer o. s. v., have de Polititilsynet og Bøderne. Jeg gaar ud fra, at naar det staar i Loven, skal det ogsaa overholdes, ellers skulde man hellere være fri for den Slags Love. Det kalder jeg Tvangsforanstaltninger overfor disse Mennesker.

Jeg gentager, hvad jeg har sagt før i dette Ting, at det undrer mig, at ingen taler om Bogføringspligt for ærede Medlemmer af dette Ting, hvis Aarsomsætning sikkert for de flestes Vedkommende er langt større end de her omhandlede Personers, og hvis Evne til at stifte Gæld er 10—20 Gange saa stor. Fra enkelte Sider maa man jo høre for, at ved Skatteansættelserne har man ude paa Landet en vis Tilbøjelighed til at unddrage sig Skat, altsaa man skulde synes, det der var nok saa nødvendigt at indføre Bogføringspligt. Hvis det var et almindeligt Paabud for alle, ogsaa Landbrugere, at føre Bøger, kunde jeg forstaa det, men her at tage nogle smaa Haandværkere ude paa Landet med nogle faa Hundrede Kroners Indtægt, og som overhovedet ingen Evne have til at stifte Gæld — for der er ingen, der betror dem noget —, synes jeg er meget galt. Lad os tænke os, at en saadan Haandværker, der i en enkelt Maaned faar noget mere end sædvanligt at bestille og antager en fremmed Medhjælper, f. Eks. en Smed, der ofte er nødsaget til at tage fremmed Medhjælp, en Smed, som sidder med 7—8 Børn og har en Arbejdstid paa 12—14—16 Timer i Døgnet, og som klarer for sig og sin Familie, ham paalægger man nu en Byrde først paa en Snes Kroner til Bøger, som det let kan blive, og dernæst Polititilsynet og høje Bøder, hvis Bøgerne ikke ere førte ordentligt, idet han ikke har haft Tid eller, hvad jeg kunde tænke mig i dette Tilfælde, kke Evne dertil. Det er det, jeg kalder Tvangsforanstaltninger, det er det, jeg kalder, naar man fritager sig selv, en ren Undtagelseslov.

Jeg havde, som sagt, ønsket at gaa videre, men for at vi kunde faa samlet et Mindretal i Udvalget, er jeg enedes med mine Medforslagsstillere om Ændringsforslaget, som det er forment under Nr. 5. Jeg vil paa det bedste anbefale dette Ændringsforslag til det høje Tings Medlemmer, og jeg er overbevist om, at hvis det bliver vedtaget, vil det i nogen Maade mildne paa det Lovforslag, som her foreligger, hvis det

overhovedet gaar igennem. Men jeg understreger endnu en Gang, at hvis Lovforslaget bliver vedtaget, som det foreligger fra Flertallet, vil jeg ikke kunne give det min Stemme, naar det foreligger til endelig Vedtagelse her i Tinget.

Et enkelt Spørgsmaal, som jeg ønsker at knytte nogle Bemærkninger til, er Ændringsforslag Nr. 13. Her er hele Udvalget blevet enigt, og jeg finder det ganske naturligt, thi jeg kan ikke forstaa den Praksis, der er indført i dette Ting, at naar saadanne Lovforslag foreligge, lyder den sidste Paragraf paa, at Regeringen kan med de Lempelser, som den finder fornøden, sætte denne Lov i Kraft paa Færøerne. Det forekommer mig, at Færøerne i denne Sal ere repræsenterede paa samme Vis som det øvrige Land, og den Lovgivning, der maa finde Sted for Færøernes Vedkommende, maa derfor foregaa ganske paa samme Vis, gennemføres af Rigsdag, Regering og Konge ligesom den øvrige Lovgivning. Jeg tror, det er en Opfattelse, som har og ogsaa i gamle Dage har haft Rod i dette Ting. Gamle Christen Berg udtalte i 1889 en Sætning, der lyder saaledes: „Jeg er af Princip imod altid, hvor det kan undgaas, ved Lov at give Bemyndigelse og Tilladelse til Administrationen. Jeg sætter mere Pris paa, at Loven selv indeholder de Regler, hvorefter Administrationen udfører Loven“. Det er Udtryk for den samme Tankegang, som har givet sig til Kende ved dette Ændringsforslag, og jeg haaber, at den Stilling, Udvalget her har indtaget, maa bevirke, at vi ikke for Fremtiden se slige Forslag fra Regeringens Haand, men at Lovgivningen for Færøerne kommer til at foregaa paa samme Maade som for det øvrige Land. Med disse Ord skulle Ændringsforslagene under Nr. 3 og 5 af Mindretallet og Ændringsforslag Nr. 13, der staar som det samlede Udvalgs Forslag, fra min Side være særlig anbefalede.

Schovelin: Det ærede Medlem, der nu satte sig, har allerede paa virkningsfuld Maade tilbagevist hele den Façon, som den ærede Ordfører tillod sig at anvende overfor Mindretallene, inden disse have haft Ordet. Jeg mener dog, der er den Undskyldning for den ærede Ordfører, at hans Parti betror ham saa faa Opgaver, at naar han endelig en Gang har faaet en, føler han en naturlig Trang til deraf at lave en Staats- og Hauptaktion. Det ærede Medlem vilde ikke overfor mig anvende Ordet „taabe-